

KONFEDERERAD, a. 2. Förenad genom förbund. — Substantivt: *De ke-*, de förbundne. [Co —.]

KONFEKT, kännfä'kt, m. o. n. 5. (ital. *Confetto*, af medelt. lat. *Confectio*) Benämning på hvarjehanda slags läckerheter af socker eller mandelmassa, tillagade af sockerbagare.

KONFEKTDOSA, f. 1. Dosa, hvori man plägar hafva konfekt.

KONFEKTPÅSE, m. 2. pl. — *påsar*. Papperspåse med konfekt uti.

KONFEKTTALLRIK, m. 2. Tallrik, hvarpå konfekt är upplagd.

KONFERENS, kännferä'nns, m. 5. Sammankomst till gemensam rådpåläggning, isynnerhet af furstar, ministrar, sändebud, angående politiska angelägenheter. [Co —.]

KONFERERA, v. n. 1. Rådslå gemensamt vid konferens. [Co —.]

KONFESSION, kännfä'sschön, f. 3. Trosbekännelse. [Co —.]

KONFESSIONS-FÖRVANDT, kännfä'sschönsförvänt, m. 5. Trosförvänt. [Co —.]

KONFIDENTIEL, kännfidänntsäll, a. 2. I förtroende meddelad. [Co —.]

KONFIGURATION, ---tschön, f. 3. Den figur, konturerna af ett föremål framställa. [Co —.]

KONFIRMATION, kännfirmatschön, f. 5. (i lutherska kyrkan) Religionsceremoni, då de, som första gången skola begå Herrans nattvard, efter undergången förhör, genom ett af presten hållet tal, liksom ånyo upptagas i församlingen och deras döpelserförbund bekräftas. [Co —.]

KONFIRMERA, v. a. 1. Bekräfta en ung kristens döpelserförbund. Jfr. *Konfirmation*. — *Konfirmerande*, n. 4. o. *Konfirmering*, f. 2. [Co —.]

KONFISKABEL, kännfiskåb'l, a. 2. Som kan konfiskeras. [Confisc —.]

KONFISKATION, kännfiskschön, f. 3. 1) Indragning af förbrytares gods till staten. — 2) Beslag å till införsel förbjudet eller tullförsnilladt gods. [Confiscation.]

KONFISKERA, kännfiskera ell. kännfischëra, v. a. 1. (lat. *Confiscare*, af *Fiscus*, statskassa) Indraga till det allmänna, förklara förverkad, taga i beslag, lägga beslag på. — *Konfiskerande*, n. 4. o. *Konfiskering*, f. 2. [Confiscera, Konfiscera.]

KONFITUR, kännfity'r, m. 5. (fr. *Confiture*) Frukter eller rötter, inlagda i socker, honung ell. sirap. [Co —.]

KONFLIKT, kännfli'kt, m. 5. Sammanstötning; strid, tvist. [Conflict.]

KONFONIUM, se *Kolofoonium*.

KONFORMATION, kännfarmatschön, f. 5. Bildning, daning till formen. [Co —.]

KONFORMERA SIG, v. r. 1. *K. sig efter*, rätta, lämpa, foga sig efter. [Co —.]

KONFORMIST, kännfarmists, m. 5. Benämning på anhängarne af den biskopliga kyrkan i England. [Co —.]

KONFORMITET, ---ét, f. 3. Likformighet. [Co —.]

KONFRONTATION, kännfrånntschön, f. 5. Vittens eller anklagades inställande och förhörande i hvarandras närvaro. [Co —.]

KONFRONTERA, kännfrånntëra, v. a. 1. Inställa och förhöra vittnen eller anklagade i hvarandras närvaro. — *Konfronterande*, n. 4. o. *Konfrontering*, f. 2. [Co —.]

KONFUNDERA, kännfundëra, v. a. 1. För-

brylla. — *Konfunderande*, n. 4. o. *Konfundering*, f. 2. [Co —.]

KONFUS, kännfy's, a. 2. Förbryllad. [Co —.]

KONFUSION, kännfuschön, f. 5. 1) Oreda, villervalla. — 2) Förvirring, förbrylladt sinnestillstånd. [Co —.]

KONG, kånng, m. 2. Sammandraget af *Konung*. Brukas numera sällan, utom i vissa provinser.

KONGESTION, kännjästschön, f. 5. (med.) Vätskors trängning till ett visst håll och deraf förorsakad stockning. [Co —.]

KONGLIG, a. 2. Se *Kunglig*. Brukas nästan endast i förvaltningsstil, t. ex.: *Kongliga Majestät och Kronan*. Förkortas vanligen till *Kgl.*, t. ex.: *Kgl. Förordningen af 1762*.

KONGLIGHET, se *Kunglighet*.

KONGLIGT, se *Kungligt*.

KONGLOMERAT, känglomerät, n. 5. o. 5. (geol.) Sten, bestående af mekaniskt, genom enkelt ell. sammansatt bindemedel, förenade stycken af flera olika mineralier. [Co —.]

KONGREGATION, kängregatschön, f. 5. 1) Sällskap af andeliga eller världliga personer, som lefva tillsammans efter samma regler. — 2) Benämning på vissa andeliga brödraskap hos katolikerna. — 3) Påfvelig högsta domstol af kardinaler och prelater. [Co —.]

KONGRESS, känggrä'ss, m. 5. 1) Möte af sändebud till avslutande af fred eller andra fördrag. — 2) Lagstiftande församlingen i Amerikanska Förenta Fristaterna. [Co —.]

KONGRUENS, kängruä'nns, f. 3. Öfverensstämmelse, likformighet. [Co —.]

KONGRUERA, v. n. 1. Öfverensstämma, sammanpassa. [Co —.]

KONGSGÄSTNING, f. 2. (förd.) Skyldigheten att gästa konungen och hans följe, då han var stadd på resa genom riket.

KONGSHUS, n. 5. (gam.) Hus, slott, der konungarne bodde.

KONGSLJUS, n. 5. Örtslägdet *Verbascum. Gull K.*, en art deraf, med hög, rak stjälk och gula blommor. V. Thapsus.

KONGSSKJUTS, m. 5. Skjuts, som äger rum, då någon af kongl. familjen reser genom landet.

KONGSSPEL, n. 5. Se *Krigsspel*.

KONGSSPIRA, f. 1. Ört med stora guldgula blommor och blodröd öppning. *Sceptrum Carolinum*.

KONGSÅDRA, f. 1. Viss del af sjöar, åar och strömmar, som icke får stängas.

KONGSÄNGSLILJA, f. 1. Se *Damspelslilja*.

KONISK, a. 2. (mat.) Kägelformig. *K. sektion*, kroklinje, som uppkommer, då en kon skäres af ett plan.

KONJEKTUR, kännjäktür, f. 5. Gissning. [Co —.]

KONJUGATION, kännjugatschön, f. 5. (gram.) Sättet, huru ett verb konjugeras. [Co —.]

KONJUGERA, v. a. 1. (gram.) Genom böjning eller på annat sätt förändra ett verb, så att derigenom dess olika förhållanden (person, numerus, tempus och modus) betecknas. — *Konjugerande*, n. 4. [Co —.]

KONJUNKTION, kännjunctschön, f. 5. 1) Sammanfogning, förening. — 2) (gram.) Partikel, som sammanbinder ord och meningar. Bindeord. — 3) (astr.) Planeters läge, då de, på sitt största afstånd ifrån jorden, hafva solen emellan sig och jorden. [Conjunction.]